

TAZETTE #3

THEATERAANZEE.BE

ZATERDAG 30/07/2011

ENKELE WEETJES OVER ABEL EN KAIN

Naar aanleiding van de gelijknamige voorstelling, een coproductie van Het Geit, De Werf en Brugge Plus: enkele weetjes over Abel en Kain. Op deze manier kunt u na de voorstelling uw gezelschap, of zelfs de acteurs - Gilles De Schryver en voormalig TAZ-laureaat Arend Pinoy - verbazen met uw encyclopedische kennis. Want kennis is: macht!

Iedereen kent de Joodse Abel en Kain maar in de Islam zijn het Kabil en Habel. In ons redactielokaal gewoon Shizzle en Dizzle.

Wie de dood van Abel wil vieren doet dit volgens de Koptische kerk best op 28 december en wie zijn graf wil bezichtigen, moet een bezoek brengen aan de Nabi Habeel Moskee in West-Damascus-Syrië.

Een middeleeuwse legende verhaalt dat Kain na zijn verdoeming tot dwalen op de maan eindigde waar hij zich tot in de oneindigheid heeft gesetteld met een bundel twijgen. In het *Inferno* van Dante staan Kain en zijn twijgen dan ook synoniem voor de maan. In navolging van deze legende wordt Kain als 'the man on the moon' gezien, een imaginaire figuur die het uitzicht van de maan bepaalt.

Wie niet genoeg kan krijgen van Abel en Kain kan terecht in de literatuur voor enkele varianten:

Lord Byron heeft een gedicht opgedragen aan de broedermoordenaar, getiteld 'Cain'.

John Steinbeck creëert in *East of Eden* een laat 19e-eeuwse variant en ook in *Of Mice and Men* zijn elementen van deze parabel terug te vinden.

Baudelaire draagt in zijn gedichtenbundel *Les fleurs du mal* een stuk op aan de broers: Abel et Cain.

Herman Hesse kiest dan weer voor een onorthodoxe variant in *Demian*.

Bram Stoker rakelt het verhaal op in *The return of Abel Behena* en de Portugese schrijver José Saramago werkt een andere kijk op de moord uit in *Cain*.

**ZA 30/07 T.E.M. VR 05/08 - 13U30 EN 16U30
FAMILIEPARK**

TELEX

Vandaag om 11u wordt het Familiepark officieel geopend door Caroline Gennez, ambassadrice van Mechelen Kinderstad. Om 11u lanceert Circolito - Philladoesh de aftrap met hun voorstelling *BEZET*. Locatie: tribune Leopoldpark. Aansluitend gidst Circolito, het circusatelier van Mechelen iedereen naar het feestelijke meetingpoint, waar we u graag een drankje aanbieden.

Ook om 11u vandaag opent het literatuurmeetingpoint op het Zeeheldenplein. Met zicht op zee kun je er snuisteren in de Corman Bookshop of mijmeren over de brief die je naar jezelf wil schrijven en vijf jaar later opnieuw wil ontvangen - een project van de jonge kunstenaar Ruth Cross genaamd *Post Present Future*. Wie de krant *De Morgen* koopt, krijgt bovendien een gratis koffie!

Hans Dagelet, acteur en muzikant (Spinvis) leest er voor uit eigen werk, Nic Balthazar en Lieve Blancquaert zijn te gast bij *Uitgelezen aan Zee* en om 21u gaat Hans Dagelet een alliantie aan met de muzikanten van Corrie van Binsbergen.

De show van Blades on Vinyl, de sexy rolschaatsende meiden, is deze middag te zien om 13u45 op Café Koer, net voor de start van Bal Moderne. Om 15 uur staan ze op het Vissersplein en om 17u30 op het Monacoplein (cirkel voor het casino). Om 21u30 zijn ze nogmaals te bewonderen op Café Koer met een *full show*, net voor het niet te missen concert van de Turkse bigband Baba Zula!

Guy Swinnen vervangt Stijn Meuris op zondag 31 juli om 22 uur op Café Koer.

De foto's van de expo *Visserskoppen* in de Vismijn blijven hangen! Wie vanavond naar Medea gaat, wandelt dus best door de gang van de Vismijn. Het boekje *Visscherskoppen* is opnieuw te verkrijgen aan de infostand op het Zeeheldenplein, vanaf vandaag.

De locatie van *Medea* is in openlucht aan de Vismijn. In de brochure werd aangekondigd dat er een overdekte tribune is, maar omwille van de zichtlijnen zal de tribune niet overdekt zijn. Aangepaste kledij is aangeraden.

Vanaf vandaag komt er elke dag om 14u30 iemand zingen in het familiepark. Aansluitend wordt er voorgelezen voor kindjes. Voor de mama's en de papa's zijn er twee shows om 15u30 en 17u30. De muzikanten en lezers worden betaald à la Speaker's Corner, door mensen rond te laten gaan met een hoed. De eerste muzikanten vandaag zijn Sebastien Dewaele en Mieke Dobbels. De eerste lezer is Mout Uyttersprot. Uw bijdrage wordt geapprecieerd!

Op di 2 augustus zijn er gratis frietjes voor alle TAZ-medewerkers! Op vertoon van de TAZ-badge krijg je 1 pakje friet t.w.v. 2,30 euro in Frituur 't Hazegras, Graaf de Smet de Naeyerlaan 20 (richting Delhaize, aan de lichten links).

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Synghel, Filip Tielens, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Danny Willems, Stefan Tavernier, Stefanie Van Rompaey, Frauke Dendooven

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

INTERVIEW: MARC DIDDEN TAZ FILM EN LITERATUUR

Zo ging het ongeveer. Telefoon, gisteren op de middag. Luc Muylaert, de grote festivalbaas, met de boodschap: als jullie Marc Didden willen interviewen, het is nu of nooit. *Et voilà*.

Didden wacht ons op in de TAZ-kantoren en is een en al vriendelijkheid, zo blijkt. Bovendien was hij jarig de dag voordien. Hoeveel kaarsjes heeft hij toen uitgeblazen?

Didden: "Ik ben in 1949 geboren, dus als ik dat goed uitreken, ben ik 62 geworden."

En, voelt dat anders aan dan 61?

"Nee. Volgens mij loopt er ergens een lijn rond uw vijftigste, en daarboven lijkt het allemaal op elkaar... Niet dat ik daar grote theorieën over heb. Het komt er in feite vooral op neer dat ik binnenkort doodga (*glimlacht*). Veel meer valt daar niet over te vertellen, zeker?"

In de hoop dat het finale doek zo laat mogelijk valt, hoe bevalt het festival tot dusver?

"Wel, ik ben, net als zovelen, naar de openingsvoorstelling gaan kijken, *Een nieuw Requiem*. En ja, dat heb ik zeer graag gezien. Het was van een schijnbare eenvoud, maar zo vaak zie je dat de interactie tussen een orkest en een toneelspeler niet echt van de grond komt, of erger: dat het als een tang op een varken past. Dat was hier helemaal niet het geval. Het was bij momenten zelfs redelijk overweldigend. Het goeie is ook dat een festival als TAZ - dat zoals elk festival min of meer mikt op een gezellig, feestelijk karakter - met een dergelijke voorstelling opent. Want inhoudelijk vallen er in *Een nieuw Requiem* wel enkele harde noten te kraken. Maar dat is alleen maar goed zo. Het moet niet allemaal *chicken soup* zijn. En nog los daarvan: ik vind het ook altijd een genot om een goeie acteur aan het werk te zien, of dat nu vriend Josse is of iemand anders. Ergens benijd ik die gave wel: een acteur moet zijn applaus elke avond verdienen. Om dat keer op keer te presteren, *chapeau* daarvoor."

U hebt zelf een theateropleiding genoten, meer bepaald in het Rits in Brussel.

"Eigenlijk was het mijn voornemen om dramaturg te worden. Maar om een of andere reden hebben ze die

afdeling indertijd abrupt afgebroken. Nee, ik zat daar voor niets tussen. Het gevolg was wel dat ik ineens tussen andere jonge mensen stond die stuk voor stuk wel acteerambitie hadden. Daar stond ik dan, in een *collant* tijdens de turnlessen - ik zal je het beeld besparen. Maar goed, dat is allemaal lang geleden. Ik heb sindsdien vrij snel geleerd dat theater niet helemaal mijn ding is, als speler of regisseur. Hoezeer ik er ook van hou als toeschouwer - die liefde heb ik overigens van thuis meegekregen, mijn ouders gingen bijvoorbeeld vaak naar het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel. Maar theater vergt een ander soort geduld dan film. Een film maken, dat is: 's morgens op een set arriveren, afspraken maken met de cast, en een paar uur later heb je een repetitie, een première en een dernière in één keer. Ook dat is van een grote schoonheid. Met als bijkomend voordeel dat je er beelden aan overhoudt, in tegenstelling tot theater."

Voor het eerst is er op TAZ ook een filmluik, met drie titels van uw hand, maar ook van Dominique Deruddere en Jan Decorte. Het zijn producties die gemaakt zijn tegen een achtergrond van jarenlange vriendschap in Brussel, zoals de bekende foto uit 1987, gemaakt in café Le Coq, laat zien: Deruddere, Decorte, Didden, De Pauw en Arno als broeders aan één tafel. Maar los van dit verbond, hebben die verschillende films ook iets gemeen? Een manier om tegen de dingen aan te kijken? Gevoel voor humor?

"Mmm. Dat laat ik liever over aan een doorgewinterd filmtheoreticus, om die gemeenschappelijkheden te

ontdekken. Wat ik wel weet, is dat ik het heel fijn vind dat ze eens gebundeld worden op deze manier. Ik liep al langer met dat idee rond, bijvoorbeeld om eens een retrospectief in Flagey (Brussel, nvdr) te organiseren. Maar het is tot op heden nog niet gelukt, en Josse heeft dat idee hier in Oostende voorgesteld. Je moet weten: als we alle films zouden laten zien die min of meer aan onze vriendenkring zijn gelieerd, zit je al snel aan dertig titels. Met films ook van Chantal Akerman bijvoorbeeld. Ik heb zelfs nog iets kleins betekend in *Het Sacrament* van Hugo Claus. Om maar te zeggen: het breidt zich snel uit, als een soort van onwaarschijnlijk geheel. Maar inhoudelijk... Tja, we delen natuurlijk onze leeftijd, en een bepaalde historiek. We zijn allemaal begonnen met produceren in een tijd dat je vaker 'neen' dan 'ja' te horen kreeg, ook wat subsidies betreft. Als je dat met vandaag vergelijkt, lijken dat nu bange, grauwe tijden voor iemand die een kunstenaarschap wil ontwikkelen. Maar dat had ook positieve kanten. Wellicht ook om die reden zijn we – Josse, Dominique, Arno, Jan en ik - veeleer doeners dan praters. Het is ook altijd zo geweest dat, als we elkaar op café zagen, we nooit over ons werk babbelden. Daar hadden we gewoon geen behoefte aan."

"En wat de humor betreft: misschien zit daar ook iets in, dat zou kunnen. Niet in de vorm van moppen weliswaar. Me dunkt is hier de omschrijving van Jan Decorte het meest op zijn plaats: we hebben allemaal wel iets *kindlijk*. Of zoals Josse ooit gezegd heeft: humor is de beste manier om ernstig naar de dingen te kijken. Als ik even voor mezelf spreek: ik geniet enorm van diverse vormen van zogenaamd hoge kunst – film, theater, literatuur, beeldende kunst – maar ik kan ook nog altijd ontroerd worden door een eenvoudig schilderijtje van een koe in de wei. Om maar iets te zeggen. Neen, ik heb echt niet veel nodig."

Dat laatste is wellicht ook een groot voordeel, in uw hoedanigheid als vaste columnist voor *De Morgen*?

"Tja, dat is echt iets waar ik, zoals ze zeggen, ben ingerold. Maar ik doe het graag, zoveel is zeker. Ik moet ook toegeven: ik merk bij mezelf dat ik mijn omgeving bekijk op mogelijke onderwerpen, als een gevolg daarvan. Het vreemde is ook: ik lees zelf zelden columns van anderen, maar ik stel vast dat het genre echt wel gelezen wordt. Mensen spreken me er letterlijk over aan, dat effect kan me telkens opnieuw verbazen. En hier op TAZ ben ik bovendien gevraagd om een aantal columns voor te lezen tijdens *Uitgelezen aan Zee*. Dat is weer een nieuwe uitdaging die ik met enige zenuwachtigheid tegemoet zie. Ik ben geen acteur, zoals gezegd. Maar ik ga mijn best doen. Dat mijn zinnen een beetje goed klinken. Toen ik Josse daarover aansprak, zei hij: het is goed dat jij zenuwachtig zijn. Beter zo dan het omgekeerde: iets presenteren waar je warm noch koud van wordt? Dan zou het weinig betekenis hebben." (SH)

FILM OP TAZ: T/M ZA 5/8 IN CINE RIALTO

RECENSIE DE VADER, DE ZOON... JONG THEATER

Vorig jaar zagen we nog de joods-Nederlandse Ilay den Boer op het Theaterfestival, die in *Dit is mijn vader* samen met zijn Nederlandse vader op zoek ging naar een eigen verhouding tot zijn geloof. Nu is het de beurt aan Sadettin Kirmiziyüz, een theatermaker uit Maastricht die bij het Limburgse gezelschap De Queeste de kans kreeg om zijn wortels om te spitten. *De vader, de zoon, het heilige feest* is een straffe, humoristische voorstelling geworden – niet zozeer over het geloof, wel over het verlangen naar een gemeenschap, en de eenzaamheid die eenieder wacht die zich vervreemdt van die gemeenschap.

"Ik ben een geassimileerde, agnostische moslimman." Kirmiziyüz benadrukt deze *contradictio* meer dan eens geruststellend: ons stelt hij gerust door de potentiële dreiging van het woord 'moslim' te neutraliseren, zichzelf door zich dankzij het 'agnostisch' in te dekken tegen lastige vragen. Kirmiziyüz' pronte zelfdefiniëring is natuurlijk een illusie, want niet alleen zijn naam ('geluk door het geloof') maar veel meer nog een traditie over de generaties heen verbindt hem onlosmakelijk met dat geloof.

Toch begint Kirmiziyüz zijn verhaal niet vanuit een religieuze ijver. In zekere zin gebruikt hij zelfs een religieus voorwendsel om een veel menselijker verlangen te bevredigen: dat om zijn vader te leren kennen. Met die grote onbekende wil hij de hadje doen, de heilige bedevaart die elke moslim minstens een keer in zijn leven moet ondernemen. Het verklaart de houten kubus in het midden van de scène: het is de Ka'aba in Mekka, met errond honderden plasticen wegwerpbekertjes – een voorafspiegeling van de hitte maar ook van het hoge Pukkelpopgehalte van de bedevaart, want ondanks zijn heiligheid is alles in Mekka te koop, tegen niet geringe prijs. Het eerste deel van de voorstelling wordt Kirmiziyüz' persoonlijke reisverslag van de trip, het tweede is het verhaal van de immigratie van zijn vader en tenslotte volgt het Mekka-reisverslag opnieuw, verteld vanuit het standpunt van de vader.

Kirmiziyüz is een uitstekende speler die moeiteloos van register switcht: zo ironisch-speels als het eerste deel is, zozeer verdwijnt hij tijdens het immigratieverhaal van zijn vader in het spel om in het derde deel boven te komen met een zekere weemoed. Het is de weemoed van de eeuwige buitenstaander, en ook die wordt via de bloedlijn doorgegeven. Al neemt Sadettin deel aan het ritueel van de hadje, hij doet dat als Nederlander, en de verwachte mystieke beleving blijft uit. Uit het verhaal van zijn vader blijkt dat ook deze al tussen twee stoelen viel: te liberaal om nog te aarden in zijn geboortedorp, te veel vreemdeling om in Nederland aanvaard te worden. Een vreemde bovendien voor zijn zoon, die hij lang geleden is kwijtgespeeld aan diens eigen generatie. Vreemd woord, 'vreemdeling': *De vader, de zoon, het heilige feest* toont niet de tragiek van vreemd zijn voor anderen, maar vooral die van vreemd zijn aan zichzelf. (EC)

30/07-01/08 EN 03-05/08 OM 18U00 ATHENEUM

INTERVIEW PETER VAN DEN EEDE UITGELEZEN AAN ZEE

Tijdens *Uitgelezen aan Zee* krijgen we zeven dagen lang live literatuur met zeezicht voorgeschoteld. In de tent aan het Zeeheldenplein verzamelen schrijvers, muzikanten, bekende Vlamingen en literatuurminnenden voor een steeds groter wordend boekenprogramma. Sinds *Uitgelezen* in 2009 in Oostende neerstreek, nam het initiatief een steile vlucht. Een grotere tent en een steeds groter en ruimer wordend publiek. We vroegen aan Peter Van den Eede, literatuurprogrammator van het Gentse kunstencentrum Vooruit en *Uitgelezen aan Zee*, wat die succesformule nu precies inhoudt.

Van den Eede: "Wel, in Gent is het eigenlijk ook zo gegaan. We namen een heel voorzichtige start en daarna ging het echt in stijgende lijn. Ik denk dat de reden is dat de mensen ons nu kennen en vooral herkennen. Men begrijpt ook meer dat het een programma is voor alle lezers. Je hebt als lezer niet het gevoel dat het je petje te boven gaat, maar evenmin dat het niveau onder je IQ gaat, het blijft natuurlijk wel serieus. Het is dus echt iets voor iedereen. Daarnaast is het ook interactief: er wordt voorgelezen, er is muziek, kortom er is schuwung. Dat associeert men misschien niet meteen met literatuur, maar we zijn er in geslaagd een zeer vlot, aangenaam format te creëren. Veel mensen vinden het ook belangrijk dat ze leestips krijgen door naar *Uitgelezen* te komen. Met een uitleg erbij dan nog, waardoor iets je opeens kan gaan intrigeren. Zo geven we de lezers ook wat richting voor het kiezen van boeken. In de Oostendse boekhandel Corman merkt men dat zelfs: opeens komen dan enkele mensen op dezelfde dag, na *Uitgelezen* om hetzelfde bepaalde boek vragen. Fijn!"

In Vooruit vindt *Uitgelezen* maandelijks plaats, hier is dat een week lang. "Wat *Uitgelezen aan Zee* zo speciaal maakt? De sfeer natuurlijk", volgens van den Eede. Het is zomer, iedereen zit in een tent, dicht bij het strand. Eigenlijk heerst er zelfs een lichte vakantiestemming: "Ik denk dat niemand dat 'werk' zou durven noemen (*lacht*). Het kadert ook in de sfeer van TAZ in het algemeen, je ziet gewoon zeer veel interessante mensen die cultuur echt in het hart dragen."

Dit jaar biedt *Uitgelezen aan Zee* een zeer uitgebreid programma aan. Van den Eede vindt het heel leuk dat deze editie zowel mensen die al verschillende keren meededen, alsook nieuwe namen zoals Gui Polspoel en Jan Eelen bijeenbrengt. En dat Josse de Pauw ook nog op *Uitgelezen* langskomt, is natuurlijk de kers op de taart.

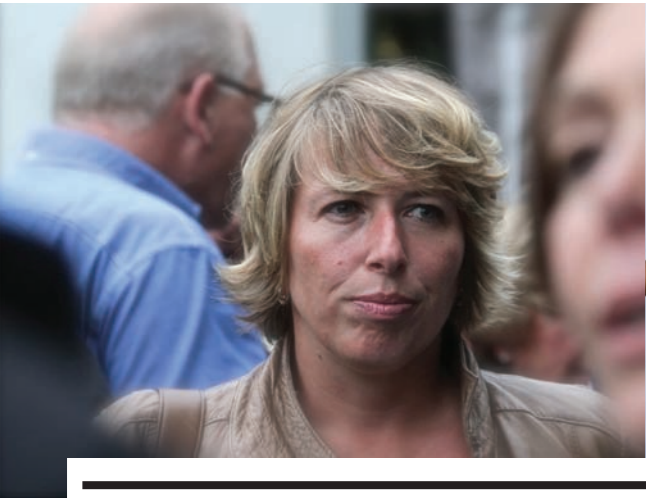

Dit jaar werd het literatuurprogramma uitgebreid met een nieuw initiatief: *Schrijvers in Concert*, waarbij enkele schrijvers voorlezen en componiste Corrie van Binsbergen & compagnie voor muziek zorgen. Festivalcoördinator Luc Muylaert geeft tekst en uitleg: "De schrijversconcerten ontstonden eigenlijk naar aanleiding van *Over de Bergen*, een productie van Josse De Pauw met Corrie van Binsbergen. Dat is hen zo goed bevallen dat Corrie vroeg aan Josse om voor te lezen, waarbij zij voor de muzikale begeleiding zou zorgen." Beiden voelden dat dit niet bij een eenmalig project kon blijven. Daaruit zijn dan producties gegroeid als het muziektheater *Brieven aan Doornroosje*. Voor Luc Muylaert en Josse De Pauw was het meteen duidelijk dat ze daarin moesten verdergaan: "Josse was daar zeker ook vragende partij in en zo is dat verder gegroeid. Literatuur, muziek, theater, het past helemaal in het kader van TAZ. Je merkt dat ook in het jong theater bijvoorbeeld, waar grenzen worden opengetrokken en alles eigenlijk een cross-over is."

Of hij een verklaring heeft voor het succes van *Uitgelezen*? "Wel, er is echt een grote honger naar zo'n aanbod. Nu bieden we ook echt alles aan: van auteurs, tot boeken, lezingen, performance en verschillende mengvormen."

Lezers worden hier dus echt op hun wenken bediend. Ga dat zien, horen en lezen! (MVS)

30/07 - 05/08 - 17U00 - TENT ZEEHELDENPLEIN

INTERVIEW: CAROLINE GENNEZ FAMILIEPARK EN NOG ZOVEEL MEER

Voor Caroline Gennez breken haar laatste maanden aan als voorzitter van sp.a. Maar vooraleer ze zich midden augustus opnieuw in het schaduwspel van een eventuele regeringsvorming stort, geniet ze nog enkele dagen van welverdiende vakantie in Oostende. Onder anderen in het gezelschap van haar vierjarig metekind, maar ook met – volgens een stilaan jaarlijkse afspraak – heel wat voorstellingen op TAZ in haar agenda. Gennez heeft bovendien een extra professionele reden om acte de présence te komen geven in Oostende: als schepen van Jeugd in Mechelen is ze een van de medeorganisatoren van het zogeheten Familiepark. Namens de partners TAZ en Mechelen Kinderstad knipt ze vandaag om 11 uur het lintje door in het Leopoldpark, waarmee ze de aftrap geeft voor een week vol familievoorstellingen, circusacts en workshops onder het groene gebladerte en een hopelijk blauwe hemel. Heeft ze haar speech al klaar?

Het is vrijdagavond 19.15 uur en Gennez schudt lachend haar hoofd. “Daar is nog wel even tijd voor, toch? Bovendien heb ik, in dit geval, geen behoefte aan een uitgeschreven tekst – een paar geheugensteuntjes op een bierviltje bijvoorbeeld volstaan. Niemand zit ook te wachten op een lange speech, denk ik, plezier maken met jong en oud, daar komt het op aan. Maar dat neemt niet weg dat ik wel blij ben dat we weer van de partij zijn met Mechelen Kinderstad. TAZ is de enige plek waar we op verplaatsing naartoe komen. Nu voor de tweede keer. Hopelijk kunnen we die samenwerking de komende jaren ook nog voortzetten.”

Waar kan de stad Mechelen zoal mee uitpakken, dat het zich de titel van Kinderstad eigen heeft gemaakt?

“Die redenen liggen toch voor de hand? Of spreek ik nu te zeer als een schepen (*lacht*)? Ik noem maar enkele voorbeelden: wij hebben het Speelgoedmuseum, een circusatelier genaamd Circolito, een figurentheater genaamd De Maan, maar ook het wetenschapspark Technopolis. Er zijn de voorstellingen van Michael De Cock en 't Arsenaal, die af en toe ook iets voor kinderen maakt. Enzovoort. Om al die redenen dragen we het label van Kinderstad met gepaste fierheid. En komen we graag naar TAZ afgezakt.”

Terwijl de meeste politieke kopstukken zich dezer dagen ver van het menselijk gewoel te ruste leggen, al dan niet op exotische bestemmingen, duikt u blijkbaar graag in een drukke festivalcontext: in juli bent u al

enkele voorstellingen gaan bekijken op het prestigieuze theaterfestival van Avignon, nu bent u in Oostende voor een hele reeks activiteiten... Met permissie: is dat wel een gezonde manier om de batterijen op te laden?

Ze lacht. “Wel, gisteravond is het toch behoorlijk laat geworden, moet ik toegeven. Ik ken Josse De Pauw al vrij lang, en net op het moment dat ik zinnens was om mijn bed op te zoeken, kwam ik hem en David Van Reybrouck tegen. Het volgende moment dat ik op mijn horloge keek, was het vier uur 's ochtends. Tja.”

Wat wilt u de komende dagen nog gaan bekijken?

“Goh, een beetje van alles. Een voorstelling of zeven, geloof ik. Gisteren was er natuurlijk de opening met *Een nieuw Requiem*, en de komende week staan onder andere Jonas Van Thielen, *Opus XX* en Tristero op mijn programma. O ja, ik wil ook graag *Die Siel van die Mier* nog eens zien. Ik was daar een aantal jaar geleden zo van onder de indruk, dat ik nu bijna schrik heb – schrik dat het alleen maar kan tegenvallen.”

“Ik ga al langer met plezier naar theater. Ik zie graag goeie spelers bezig, dat is genieten geblazen. Maar ik volg ook graag sport bijvoorbeeld, in de mate van het mogelijke. De bergrit tijdens de Tour de France waarin Jelle Vanendert iedereen naar huis reed: ook daar heb ik enorm van genoten. Zo ver ligt die ontroering niet uit elkaar, vind ik. Het komt altijd neer op mensen die het beste van zichzelf geven.”

Plots wordt Gennez op de schouder getikt. Ook aanwezig in het café is, jawel, Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en, *last but not least*, Brussel. Ook hij combineert het familiale met beroepsredenen om naar TAZ te komen, zo blijkt, meer bepaald om iets van de concertlijn BXL Minuit mee te pikken. Smet: “O, maar ik zie dat je een interview hebt? Tot vanavond, misschien?”

Tijd om het gesprek af te ronden. Gennez heeft gereserveerd voor *Ginds, tussen de netels* en moet zich reppen.

Een laatste poging: hebt u na uw verblijf in Oostende nergens meer een echt luie vakantie geboekt, genre: zon, zwembad, vakantielectuur, verstand op nul...?

“Ik was iets van plan in die sfeer, dat klopt. Maar ja, dat stond in mijn agenda voor de tweede helft van augustus. En zoals je weet gaan we dan weer aan de slag op het federale niveau, hopelijk met concrete resultaten. Dat hoop ik althans, na zoveel maanden weggegooid tijd. Als ik eerlijk ben: ik vond het zelf ook een beetje riskant om juist nu elkaar vakantie te gunnen. Voor je het weet is het momentum voor een politiek akkoord voorbij, en wat dan? Maar goed, ik blijf positief ingesteld: het moet lukken.”

Dank u wel voor dit gesprek. Geniet van de voorstelling.

(SH)

FAMILIEPARK: VANAF VANDAAG OM 11 UUR IN HET LEOPOLDPARK. OPENINGSVOORSTELLING IS ‘BEZET’ VAN CIRCOLITO EN PHILLADOESH. GRATIS.

BXL MINUIT 2 THE CRAPPY MINI BAND + DRAWINGS BY WIM LOTS / MICRODOT

Half drie in de namiddag, Jazz Conservatorium Den Haag, juni 2007. De les is zojuist afgelopen en studenten haasten zich al met de wind naar huis. Wolken pakken samen boven Den Haag, de eerste regendruppels vormen zich tot ze de zwaartekracht niet meer kunnen negeren en de vrije val naar beneden wagen. Lynn (Cassiers, Be), Nico (Roig, Esp), Giovanni (Di Domenico, It) en Pak Yan (Lau, Be-Hk) schuilen samen onder een luifel van de eerste beste winkel die ze tegenkomen, 'Pepito's Toy Store'. Nico had die dag toevallig zijn rode lolbroek aan (die had hij nog gekocht op de markt in Zaragoza), Giovanni stond beeldig met de ietwat uitgerafelde grapjas die hij van z'n moeder had meegekregen uit Italië (“Het kan daar heel koud zijn in het verre België jongen”, zo had ze hem liefhebbend gewaarschuwd). Pak Yan schudde sowieso al de mopjes uit haar linkermouw en Lynn had als vanouds weer haar stoute schoentjes aan.

Dit bonte allegaartje, stuk voor stuk begenadigde muzikanten met elk hun eigen achtergrond en specialisatie, kreeg een gewaagd maar leuk ideeetje: zij stapten resoluut Pepito's winkel binnen en kochten enkele speeltjes die hen het meest opvielen. “Wat zou er gebeuren moesten we met die speeltjes eens muziek proberen te maken?” En alzo geschiedde, gemakkelijk was het zeker niet (vooral naar techniek toe dan), grappig en uitdagend des te meer! Zij kwamen elkander weer tegen in Brussel alwaar zij verder schaafden aan hun sound en performance en onderdak vonden bij de prettig gestoorde bende van Les Ateliers Claus.

Nu, vier jaar later, na een tournee door Japan (met hun Japanse *compagnon de route* en groots tubaspeler Daysuke Takaoka) en twee albums rijker, staan zij in de Terminus. Aldaar zullen zij hopelijk u, waarschijnlijk mij en zeker henzelve vermaken met hun behoorlijke bevreemdende, wervelende show vol speelgoedjes, effecten, electronica, geluidjes en dies meer (er is zelfs één echt instrument bij heb ik mij horen vertellen: een akoestische gitaar). Bovendien krijgt u er vanavond nog een extraatje bovenop. De Belgische tekenaar Wim Lots - u zag hem misschien eerder aan het werk als dj Wimbo en kunt hem tevens later deze week aan het werk zien met Eric Thielemans - zal bij dit spektakel live tekeningen op groot scherm maken. Dat gaat daar nogal een boeltje worden! (ADW)

Let op: de band Cheresse, die eerder ook vanavond geprogrammeerd stond, wordt vervangen door Microdot.

ZA 30/07 - 24U00 CLUB TERMINUS

JONG MUZIEK: SAY SAY BARBARA SARMENTERO

“Waarom Judith Van Eeckhout en ikzelf samen muziek zijn beginnen maken? Dat is ook voor ons een groot mysterie. We zijn bevriend geraakt toen we kunstwetenschappen studeerden en waren toen alle twee wel met muziek bezig, maar dan in totaal verschillende richtingen. Ik speelde toetsen bij Maya's Moving Castle, zij was multi-instrumentaliste bij pigeohn, een band die een beetje op The Flaming Lips geënt was. Op een dag zijn we toch 's beginnen jammen en dat werkte wonderwel. Aanvankelijk misschien meer omdat we hele goede vriendinnen zijn, dan dat we per se muzikaal veel gemeen hebben. We vinden elkaar wel bij groepen als My Bloody Valentine, het Zweedse jj en The xx. Dat PJ Vervondel onze samenzang met die van die laatste band vergelijkt? Super, maar de stem staat bij ons niet noodzakelijk centraal, ze is meer een tweede geluidslaag. In Club Terminus hoor je ons in onze normale bezetting, 's morgens in Fort Napoleon houden we het op gitaar, piano en twee stemmen. We zijn zelf ook benieuwd hoe dat gaat klinken. (*lacht*)” (JD)

**ZA 30/07 11U30 FORT NAPOLEON EN
17U00 CLUB TERMINUS**

HET CIJFER

190

Opgelet, vakantiegangers aller landen. Dit weekeinde is, zoals het in vaktermen heet, een van de beruchte 'wisselweekends'. Dat komt

er op neer dat zowat de helft van de Europese bevolking in een overladen gezinswagen kruipt om ergens ver weg van een zuurverdiende – en vaak te duur betaalde – vakantietijd te genieten. Met als gevolg: indrukwekkende hopen stress alom op de snelwegen, want die wegen raken meteen overvol. En dus, zoals elk jaar, waarschuwt de automobilistenvereniging VAB voor files her en der. Gisteren was het al goed prijs, onder meer op de Antwerpse ring, aan de werken in Vilvoorde, maar ook in Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk, Italië... Van de tunnel onder de Mont-Blanc tot aan de ring rond Parijs: overal komt men stapvoets verkeer tegen. Zuid-Duitsland spande gisteren de kroon, met een file van in totaal 190 kilometer. Alstublieft. De tip van de dag voor vandaag en morgen ligt dus voor de hand: blijf thuis. Of: zoek het vooral niet te ver. En kom met de trein naar Oostende, bijvoorbeeld. Nog niet elke voorstelling op TAZ is uitverkocht (hoewel) en het weer wordt steeds beter. Een beetje vakantie begint om de hoek, zit tussen de oren, hoeft niet veel te kosten, enzovoort. Leve Oostende als terminus begin augustus. Pleisterplaats voor verstandige mensen.

INTERVIEW COMPAGNIE MARIUS 'ZE MOGEN ONS ALTIJD BELLEN'

Compagnie Marius heeft als gezelschap al een vrij lange geschiedenis, maar is bij velen onder ons misschien minder bekend. En wel om het simpele feit dat ze meer in het buitenland staan dan in Vlaanderen. Wie deze editie van TAZ bezoekt heeft de kans om hun werk te leren kennen, of te herbekijken. Na een zwerftocht binnen verschillende gezelschappen werd in 2006 Compagnie Marius opgericht door Kris Van Trier en Waas Gramser. Maar eigenlijk werken ze al sinds 1991 geregeld samen. Alvorens ze van start gaan met de driedelige cyclus van de Franse schrijver Pagnol, hadden ze even tijd om met de TAZette samen te zitten.

Jullie hebben al enkele omzwervingen achter de rug maar kozen uiteindelijk toch voor een eigen gezelschap?

Kris Van Trier: "Binnen het gezelschap De Onderneming waren wij al heel specifiek met locatietheater bezig en daar hadden we toch een specifieke omkadering voor nodig."

Waas Gramser: "De Onderneming was een collectief van verschillende makers. TG Stan bundelde verschillende interessante krachten maar ik had niet het gevoel daar een eigen parcours te kunnen uitstippelen. Daarna hebben we uit pure goesting een gezelschap met Guy Cassiers opgericht, Maten, maar na twee jaar ontstond de behoefte om een alternatieve productiestructuur te bedenken. Guy Cassiers is toen naar het Ro theater vertrokken en wij hebben dan met De Roovers, De Vereniging en de Vereniging van Enthousiasten iets opgericht. De Roovers hebben zich afgescheurd en met de mensen die overbleven van De Vereniging en De Vereniging van Enthousiasten hebben we De Onderneming opgestart. Maar na tweeënhalve jaar werd duidelijk dat we dit zonder artistieke of zakelijke leider niet konden trekken. Het geheel is dan uiteengevallen in twee groepen: Lazarus en Compagnie Marius."

Compagnie Marius kiest heel consequent voor locatietheater en repertoire, vanwaar deze fascinatie?

WG: "Het lijken twee verschillende dingen te zijn en ik vraag me af of ze elkaars gevolg zijn of enkel twee

afzonderlijke fascinaties. De meest duidelijke is die voor tekst, bewerkingen en vertalingen. Dat heeft te maken met het feit dat we Vlamingen zijn en dikwijls te maken krijgen met Hollandse vertalingen, het is bijna een noodzaak om daar Vlaamse vertalingen van te maken. Alle andere dingen liggen in het verlengde daarvan. We voelen een grote noodzaak om op alle vlakken de dingen van onszelf te maken; een publiek ontvangen, een ruimte inrichten. Ook hebben wij helemaal geen behoefte om zelf teksten te schrijven, dat maakt de keuze voor repertoire dus heel gemakkelijk. Die keuze blijft ook interessant want er zijn oneindig veel mooie en goede teksten geschreven. Soms is het frustrerend om te weten dat we maar een fractie van dit alles kunnen bewerken."

Op basis waarvan kiezen jullie een repertoiretekst?

WG: "Meestal gaan we op zoek naar dingen die we niet kennen, zo leg je een passief verlanglijstje aan waaruit je dan kan kiezen. Heel veel voorstellingen zijn een antwoord op de voorgaande; na de *Pagnol-cyclus*, ondertussen al uit 2001, was er een onstuitbare behoefte tot een tegenreactie. We wilden op korte tijd met nieuwe auteurs aan de slag gaan wat we nu doen met de werkstukken in de zomerbib (Zomer van Antwerpen). We wilden ons losmaken van de dingen die we kennen, maar naast het bewandelen van die nieuwe paden ook de bestaande repertoirestukken behouden want ook dit is heel waardevol. Inhoudelijk hou ik niet van bepaalde milieus; rijke milieus of personages met een drankprobleem interesseren mij minder. Wij houden niet van een cynische, klagende toon, wel van een open en naïeve kijk op de wereld, idealistisch zelfs."

KVT: "We gaan altijd op zoek naar de perfecte mix van poëzie, humor en tragiek, Pagnol bijvoorbeeld is daar een meester in."

WG: "Pagnol heeft fantastische oneliners waar dat poëtische

dan in terug te vinden is maar ook algemene waarheden en wereldbeschouwingen, filosofisch haast, die meteen ook weer onderuit gehaald worden. Belangrijk zijn ook de spelmogelijkheden van een tekst, dat is eigenlijk onze barometer."

Is het de eerste keer op TAZ?

WG: "Nee, twee jaar geleden hebben we hier met Jan Decorte gestaan maar met onze eigen voorstelling is het inderdaad de eerste keer. We staan trouwens zelden in België maar ze mogen ons altijd bellen hoor! Dit heeft natuurlijk met de kostprijs en het arbeidsintensieve van onze voorstellingen te maken en dat terwijl we maar een klein publieksbereik hebben."

KVT: "In 2001 wou TAZ deze trilogie al programmeren maar het is inderdaad heel duur."

WG: "Voor deze trilogie zijn we met dertien en het is een lange voorstelling. Het is dus niet evident om dit in een programma op te nemen maar we zijn opgewonden dat we, los van de Zomer van Antwerpen, eindelijk nog eens in België spelen. We zijn dankbaar dat we zoveel in Frankrijk kunnen spelen, in een andere taal spelen is zonder twijfel verrijkend maar soms is het te zot voor woorden dat we hier zo weinig te zien zijn."

KVT: "Het is ondertussen zeven jaar geleden dat we deze voorstelling nog eens in Vlaanderen hebben gespeeld."

Hoe gaan jullie om met de beperkingen van een locatie?

KVT: "In een zaal wordt de realiteit buiten gehouden maar buiten zit je in de realiteit en dat is alleen maar storend als je daar niet mee omgaat. Als je dat wel doet, is dat iedere keer een kans. Als speler beslis je zelf hoe je daar mee omgaat maar de gebeurtenissen zijn nooit slecht of niet te gebruiken."

WG: "We zijn het ondertussen ook al zo gewoon om op locatie te spelen en we hebben al een stevige reputatie weten op te bouwen; weer of geen weer, Marius speelt! We hebben een kleinere voorstelling die gemakkelijk in een zaal zou kunnen staan, maar ik vrees dat de weg terug is afgesloten."

MARIUS, FANNY EN CÉSAR SPEELT ZA 30/07 T/M WO 03/08 TELKENS OM 11U IN HANGAAR 1

EN DAN NU... EEN GEDICHT JAN DUCHEYNE AKA DJ SAVA

JAZZ

Jazz is meer dan muziek! Jazz is Mingus, Miles, Monk, Ella, Nina, Duke & The Bird. Het klinken van scherpe en zoete klanken, dat is Jazz!

Jazz is ook de bus nemen terwijl je liever in een helikopter zou willen zitten. De Concorde fantaseren terwijl je met Ryanair vliegt...

Het lief van uw beste vriend een schoon vrouw vinden en daar vanalles bij fantaseren. Uitglijden en doen alsof het een dansmove is. Jazz is een trein nemen en niet weten waar ze heen rijdt. Jazz is een kus die uitmondt in een wilde nacht, Jazz is... een ontbijt om zeven uur 's avonds.

Jazz is de nacht die over de dag heen braakt, Jazz is meer dan rock en roll ooit zijn zal.. want Jazz houdt geen rekening met wat nog komen gaat en waarom het gebeurt. Jazz is het moment, jazz is de beat, de bass, het trillen van snaren en het durven van...

Stiltes!

Jazz is het openen van deuren, Jazz is het lang gerekte, het kort geflipte, het onverwacht harmonieuze, het samen dingen doen zonder te weten wat die dingen samen doen. Jazz is wat wij zijn!

Jazz is wat u zo mooi maakt. Jazz is Mingus, Miles, Monk, Ella, Nina, Duke, The Bird etcetera, etcetera...

Jazz is zoveel meer... Jazz kust u vol op de mond terwijl u in bad ligt na te genieten van al uw veroveringen op gelijk welk vlak! Want Jazz grijpt u bij het nekvel en drenkt u in de beste sex die u ooit hebben zult! En weet u, oorspronkelijk eindigde dit met : Jazz is een Vrouw! En toen, in het eerste uur van het nieuwe jaar in café de Cobra, las ik dit voor aan Josse De Pauw, en hij zei : Niet akkoord! Jazz is geen vrouw...even de gedachte : Is Jazz dan een man? En de man keek me aan... en hij zweeg duizend woorden lang..in één seconde.... en toen wist ik : het is simpel! : Jazz is Jazz!!!

Jazz... is Jazz!!!! De Beat is De Beat en TAZ is TAZ.

J.D.

VANAVOND SPEELT 'DE ROES' (JAN DUCHEYNE, KEVIN BELLEMANS EN THE BROADWAY JAZZ GANG) IN VISWINKEL ANGÈLE, RECHT TEGENOVER CAFÉ DE CRAYON, VAN 18U TOT 19U BIJ BOUILLABAISE OSTENDAISE. AAN HET VISSERSPLEIN.